

Arrest

nr. 114 480 van 27 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen:
X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van diens minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 15 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekers betekend op 23 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, alsook diens kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit.

Op 23 november 2010 diende hij een aanvraag in tot inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Op 13 april 2011 werd hij in het bezit gesteld van een E- kaart.

Op 15 juli 2013 werd de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dat is de thans bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42 bis (meneer) en 42 ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

[...]

Aan betrokkene (T., G.) wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. De kinderen volgen de verblijfs situatie van hun vader.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 23/11/2010 en verkreeg de E-kaart op 13/04/2011. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene regelmatig heeft gewerkt tot 27/07/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15/12/1980. Gelet op de negatieve evolutie van zijn interim tewerkstelling en de marginale tewerkstelling in 2013, is het niet onredelijk te stellen dat zijn kansen op tewerkstelling niet als reëel of gunstig kunnen worden beschouwd.

Betrokkene is in 2013 nog 6 dagen tewerkgesteld geweest in juni 2013, maar gezien deze tewerkstelling marginaal is, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend worden. Deze paar dagen tewerkstelling betekenen met andere woorden geen onderbreking van zijn statuut als werkzoekende. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds augustus 2012 ook in grote mate beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15/12/1980).

De inkomsten uit de tewerkstelling van de partner A., M. S. (NN: 86.09.12 622-14) vloeien sinds 01/06/2013 voort uit een sociale tewerkstelling bij het OCMW (obv art.60§7 van de organieke wet op het OCMW), zo blijkt uit bijkomend onderzoek. Deze tewerkstelling wordt door het OCMW aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. Deze aanwerving geniet een maandelijks verhoogde toelage van de federale overheid aan het OCMW en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is inderdaad gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. De partner valt dus de facto ten laste van het sociaal bijstandstelsel. Meneer kan dus het verblijfsrecht niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40§4, eerste lid, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980. Op basis van de inkomsten van de partner kan hij niet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij T. K. C. S.; T. C. C. en T. M. G. D. zich vervoegden wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkenen overeenkomstig artikel 42 ter §1,1" van de wet van 15/12/1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de vader van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat"

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesesemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn eerste en enig middel toe als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker intrekt nu verzoeker niet zou aantonen nog aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerwer voldoende bestaansmiddelen te voldoen; Dat verzoeker op 23 november 2010 om zijn verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer; Dat verzoeker, nu hij aantoonde over tewerkstelling te beschikken, E-kaart mocht bekomen op 13 april 2011, waarna een ononderbroken tewerkstelling volgde tot 27 juli 2012, hetgeen overigens door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing niet wordt ontkend;

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoonde werkbereid te zijn en thans opnieuw tewerkstelling tracht aan te vatten, hetgeen des te meer blijkt uit het feit dat verzoeker in de maand juni 2013 opnieuw tewerkgesteld werd; Dat het evenwel geen sinecure is om een vaste tewerkstelling te bekomen ten tijde van crisis; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid nochtans reeds amper één maand nadat verzoeker nog tewerkgesteld was, intrekende beslissing aflevert, terwijl er enkel tot einde van het verblijfsrecht kan worden beslist, indien er geen reële kans op tewerkstelling meer openstaat, hetgeen in casu niet het geval is;

Dat verzoeker bovendien, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, onvrijwillig werkloos werd, en zich inschreef als werkzoekende, hetgeen een uitzondering betreft op de mogelijkheid tot intrekking van de afgeleverde verblijfsvergunning! Dat niet alleen de werkloosheidsproblemen van verzoeker van tijdelijke aard zijn, doch diens partner bovendien een inkomen verwerft; Dat hierbij niet ter zake doet, dat de tewerkstelling van de partner van verzoeker kadert in artikel 60 van de OCMW-wet; Dat de gelden welke de partner uit deze tewerkstelling verkrijgt immers als loon dient te worden aanzien en niet, zoals door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid ten onrechte wordt beweerd, als zijnde sociale bijstand; Dat het inkomen van de partner van verzoeker bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht uiteraard in aanmerking dient te worden genomen en verzoeker derhalve wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een einde wenst te stellen aan het verblijf bovendien steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de

banden met het herkomstland, hetgeen hij in casu heeft nagelaten; Evenmin werd aan verzoeker de mogelijkheid geboden dienaangaande de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker; Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder terecht heeft opgemerkt dat verzoeker regelmatig was tewerkgesteld tot juli 2012, zijnde een jaar voor de bestreden beslissing. Vervolgens kan de Raad enkel vaststellen dat hij sindsdien van augustus 2012 tot mei 2013 een leefloon heeft ontvangen en enkel in juni 2013 nog 6 dagen heeft gewerkt. Daargelaten de vraag of de invulling van de VDAB van de term “werknemer” wel correct is (zie *infra* arrest Lawrie-Blum van het HvJ), blijkt dat verzoeker in juli 2012 nog drie dagen werkte om vervolgens pas in juni 2013 nog eens 6 dagen te werken, hetgeen door verweerder op een redelijke wijze kon beschouwd worden als marginale tewerkstelling op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de vaststelling van verweerder dat “gelet op de negatieve evolutie van zijn interimtewerkstelling en de marginale tewerkstelling in 2013, zijn kansen op tewerkstelling niet als reëel en gunstig te beschouwen is”, niet kennelijk onredelijk en dit zelfs al werd de bestreden beslissing genomen één maand na de zes dagen tewerkstelling in juni 2013. Het gegeven dat verzoeker werkbereid is en dat het moeilijk is om een vaste tewerkstelling te verkrijgen in tijden van crisis, doet hier geen afbreuk aan. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat er voor hem een reële kans op tewerkstelling openstaat.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij zich in een uitzonderingssituatie bevindt, met name omwille van het gegeven dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker slechts regelmatig was tewerkgesteld tot juli 2012. Nergens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker nadien nog eens gedurende een jaar zou hebben gewerkt. De bestreden beslissing motiveert wat volgt: *“Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene regelmatig heeft gewerkt tot 27/07/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.”* Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat deze feitelijke vaststelling verkeerd is. Verzoekers bewering dat hij zich in een uitzonderingssituatie bevindt, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verweerder wijst er bijkomend terecht op dat de tewerkstelling van de partner van verzoeker gebeurt in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet hetgeen niet als een reguliere tewerkstelling, maar als sociale tewerkstelling moet worden beschouwd, die mogelijk wordt gemaakt door een maandelijkse subsidie van de federale overheid. Hij stipt terecht aan dat op basis van de inkomsten van de partner verzoeker niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Volgens de gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie dient het begrip “werknemer” ruim te worden uitgelegd. Volgens het arrest Lawrie-Blum van 3 juli 1986 (zaak 66/85) moet bij de omschrijving van het begrip worden uitgegaan van objectieve criteria die, gelet op de rechten en plichten van de betrokkenen kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding. Het hoofdkenmerk van deze verhouding is dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een beloning ontvangt.

Uit het arrest Levin van 23 maart 1982 (zaak 53/81) volgt bovendien dat het vrij verkeer van werknemers enkel geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid. *In casu* blijkt dat een persoon die tewerkgesteld is onder artikel 60 van de OCMW-wet prestaties levert in het kader van een ondergeschiktheidsverhouding en als tegenprestatie hiervoor een beloning ontvangt. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dus aanwezig.

Echter, tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet (hierna verkort artikel 60-tewerkstelling) is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

In het arrest Betray van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald. In hetzelfde arrest stelt het Hof

echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hun mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Het Hof besloot “een onderdaan van een Lidstaat, die in een andere Lidstaat tewerk is gesteld in het kader van een regeling als (...), waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopneming van de betrokkene in het arbeidsproces, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht.”

Zoals reeds werd vooropgesteld, is de artikel 60-tewerkstelling erop gericht werk te bieden aan personen die uit de arbeidsmarkt zijn gestapt of gevallen met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Verweerder kon derhalve terecht beslissen dat de partner van verzoeker omwille van de aard van haar tewerkstelling *de facto* ten laste van het sociaal bijstandstelsel valt en bijgevolg gelet op de aard van deze inkomsten deze eveneens niet beschouwd kunnen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, zoals duur van verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand enz. meent de Raad dat verzoeker niet kan volstaan met dit theoretisch argument, maar dat verzoeker dient aan te geven welke concrete elementen verweerder in diens beoordeling had moeten betrekken, die enige invloed op de bestreden beslissing hadden kunnen hebben. Waar verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid kreeg de nodige bewijsstukken en verdediging aan te voeren, merkt de Raad enerzijds op dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had om op eigen initiatief elementen aangaande bovenstaande aspecten ter kennis te brengen van verweerder en bijkomend dat hij opnieuw nalaat te duiden welke bewijzen en verdediging hij had willen aanvoeren, mocht verweerder hem daarover gehoord hebben (zie in deze context HVJ, C-383/13 PPU M.G. en N.R. t. Staatssecretaris van veiligheid en justitie).

Het was geenszins onredelijk van verweerder om op het ogenblik van de bestreden beslissing, op basis van de toen aan hem voorgelegde gegevens tot de beoordeling te komen dat verzoeker niet langer voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden en een einde te stellen aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet en voor diens minderjarige kinderen een volgbeslissing te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU